

De onzichtbare
storm in mij

De onzichtbare storm in mij

Francisca Oosterhuis

Schrijver: Francisca Oosterhuis
Uitgeverij Brave New Books
Eerste editie
Omslag boek: Gemaakt door Francisca Oosterhuis
ISBN: 9789465311982
© 2025 Francisca Oosterhuis

Dit boek is een fictiewerk. Alle verwijzingen naar historische gebeurtenissen, echte mensen of echte plaatsen worden fictief gebruikt. Andere namen, karakters, plaatsen en gebeurtenissen zijn producten van de verbeelding van de auteur en elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, berust geheel op toeval.

Voorwoord

Iedereen heeft wel eens gehoord van PTSS. De term komt regelmatig voorbij in het nieuws, in documentaires of in series over oorlog, misdaad of trauma. Maar hoe goed kennen we het eigenlijk?

Posttraumatische stressstoornis is meer dan een etiket. Het is geen ver-van-je-bed-show en zeker geen teken van zwakte. Het is iets dat zich stil en hardnekkig kan vastklampen aan het leven van iemand die iets ingrijpends heeft meegemaakt, of dat nu een oorlog is, een ongeluk, een verlies of iets dat voor de buitenwereld onzichtbaar bleef.

PTSS laat sporen na in het dagelijks leven. In relaties, in werk, in het vermogen om te slapen, te voelen of simpelweg te zijn. De wereld kan plotseling onveilig voelen, vertrouwde mensen kunnen onbereikbaar lijken en herinneringen die voor anderen tot het verleden behoren, blijven voor iemand met PTSS levend en onontkoombaar.

Dit boek is geen medisch handboek en pretendeert ook niet de enige waarheid te vertellen. Wat het wél wil zijn, is een verhaal. Een verhaal over hoe het is om te leven met trauma. Over vallen en opstaan, over wanhoop en hoop, over stilte en stem.

Voor iedereen die zelf te maken heeft met PTSS of een ingrijpende gebeurtenis heeft meegemaakt: dit boek is voor jou. Als steun, als herkenning, als herinnering dat je niet alleen bent.

En voor iedereen die iemand kent met trauma, of eenvoudigweg wil begrijpen wat het betekent om verder te moeten leven met

een verleden dat niet voorbij is, hoop ik dat dit boek inzicht en begrip brengt.

We praten steeds meer over trauma. Nu is het tijd om ook écht te luisteren.

Liefs,
Francisca

Hoofdstuk 1

De sleutel draait met een klik in het slot. Mila duwt de zware deur open en stapt naar binnen. Een lichte tocht glijdt langs haar gezicht en meteen ruikt ze het vertrouwde mengsel van koffie, desinfectiemiddel en lavendel. Alles is nog stil in het grote verpleeghuis.

Achter de balie zit Ellen. Zij heeft haar nachtdienst er bijna op zitten.

“Goedemorgen, Mila.”

“Hé, was het een beetje te doen vannacht?”

“Redelijk. Beetje onrust op kamer zes, maar verder was het rustig.”

Mila knikt. Ze pakt de overdracht van het clipboard en wenst Ellen welterusten. Dan loopt ze richting de personeelsruimte. Haar vingers glijden vluchtig over de aantekeningen van Ellen.

Woning 2 – 10 bewoners.

Kleine memo's met praktische zaken zitten bij de overdracht toegevoegd: nieuwe medicatie voor meneer Vos, een logopedieafpraak voor mevrouw Jansen. Dan leest ze de informatie van de nacht. Geen bijzonders. Halverwege het vel:

Kamer 6. Mevrouw van Dijk.

Onrustig vannacht. Gedesoriënteerd, angstig, riep dingen over vroeger. Nachtzorg heeft mevrouw gerustgesteld.

Let op gemoedstoestand vanochtend!

Ze blijft even stilstaan met haar vinger op het papier, alsof haar lichaam de woorden eerst moet verwerken voordat ze verder kan. Dan vouwt ze het vel dubbel, stopt het in haar borstzak en trekt haar werkkleding recht.

In de personeelsruimte staat Sophie al klaar om samen te beginnen aan de dienst. Sophie is haar collega, net dertig, met een warme lach die iedereen gerust kan stellen. Ze werken vaak samen op deze woning.

Sophie pakt een stapel schone was en knipoogt. “Zin in weer zo’n dag vol verrassingen?”

Mila lacht, al voelt ze de knopen in haar maag. “Je weet het nooit hier.”

De ochtend rolt zich langzaam uit.

Het begint met koffie inschenken, steunkousen aantrekken, bewoners helpen met wassen, medicatie verstrekken en kleine grapjes in de gang met Sophie en de bewoners. Mila beweegt soepel door haar taken. Ze is vriendelijk, alert en vlot met haar handen. Alles oogt kalm en vanzelfsprekend.

Dat is het meestal ook, zolang ze zich vasthoudt aan de routine die ze zichzelf heeft aangeleerd.

Tegen negen uur loopt ze richting kamer zes. Haar passen worden iets trager. Ze knikt naar Sophie, die met meneer Vos over de gang heen loopt. Sophie ziet haar blik en legt even een hand op haar onderarm, bemoedigend. Het is een klein gebaar, maar genoeg om Mila even terug te halen.

Ze klopt aan bij kamer zes.

“Goedemorgen, mevrouw van Dijk. Ik ben het, Mila.”

Er komt geen antwoord.

Mevrouw van Dijk zit op het bed, starend naar de muur voor haar. Haar handen verfrommelen het dekbedovertrek.

“Zullen we even lekker wassen en kleren aandoen? Dan kunnen we daarna ontbijten als u wilt?”

Een paar tellen stilte volgen. Dan, heel zacht: “Hij komt terug.”

Haar stem is dun, bijna jongensachtig. “Ze geloven me niet.”

Mila slikt.

“U bent veilig, mevrouw. U bent hier, in het verpleeghuis. Alles is goed.”

Ze stapt dichterbij en strekt haar hand rustig uit naar de vrouw. En dan breekt het open.

“Laat me los!”

De schreeuw is rauw, snijdend en bijna onmenselijk. Mevrouw springt op, zwaait wild met haar armen en stormt richting de

deur.

“Ik moet eruit! Hij komt eraan! Hij weet waar ik ben!” Ze trekt aan de klink, zonder de deur te openen en bonkt luid tegen het kozijn. “Ze laten me niet gaan!”

Mila bevriest. De gang lijkt plotseling stiller en langer.

Iets in die stem — niet het volume, maar de wanhoop — doet haar haperen. Het dringt door haar huid diep naar binnen.

Flits.

Een herinnering.

Te snel om vast te pakken, te scherp om te negeren.

Een hand op haar schouder, te hard.

Een stem die zegt dat ze stil moet zijn.

Ze knippert.

Niet nu. Adem. Blijf rustig. Voor haar.

Ze haalt diep adem en herpakt zichzelf. Ze draait zich weer naar mevrouw van Dijk.

“Mevrouw, u bent veilig. Ik ben er. Niemand doet u iets aan.”

Ze spreekt traag en laag, met een stem die ze zichzelf heeft aangeleerd.

Mevrouw van Dijk kijkt haar aan met wijde, holle ogen.

“Hij stond in de gang. Hij keek... hij keek recht naar mij.”

Mila legt voorzichtig een hand op haar schouder. “Hij is er niet. Ik ben er. U bent veilig bij mij.”

Langzaam zakt de spanning uit het lichaam van mevrouw van Dijk.

Haar lichaam rilt nog, maar de gil heeft plaatsgemaakt voor snikken. Mila helpt haar voorzichtig terug naar het bed en pakt een dekentje van de stoel die ernaast staat.

“Ik blijf nog even bij u zitten,” zegt ze.

En dat doet ze. Minutenlang.

Pas als mevrouw van Dijk in slaap sukkelt, sluipt Mila de kamer uit. Op de gang wacht Sophie.

“Alles oké?” vraagt Sophie zacht.

Mila knikt en probeert te glimlachen.

“Ja, ze had een moeilijke nacht.”

Sophie knikt begripvol. “Je doet het erg goed, Mil.”

Een warme gloed vult Mila even vanbinnen, maar het blijft een dunne laag over iets zwaarders dat ze niet wil benoemen.

Ze zit in de personeelsruimte met een slappe kop thee. De kamer is leeg. Buiten klinken voetstappen op het linoleum en iemand die zachtjes lacht. De wereld draait gewoon door.

Mila haalt haar dagboek uit haar tas.

Het is het echte boekje, waarin ze alles opschrijft.

Dit is van haar.

Ze zoekt een lege bladzijde en schrijft:

Soms weet mijn lichaam het eerder dan ikzelf. Dan voel ik paniek die niet van mij lijkt, maar toch mijn keel dichtdrukt. Haar angst is de mijne. Alleen geef ik haar troost en mezelf stilte.

Ze sluit het boek en haalt diep adem.

Er wacht een lijst met medicijnen.

Een bewoner die naar de wc moet.

Koffie die koud is geworden.

En ergens in haar binnenste is er een deur die ze even op slot heeft geduwd.

Hoofdstuk 2

De deur veert zachtjes open onder haar hand. Mila stapt naar binnen. Haar vingers blijven even rusten op het koude metaal van de klink.

De stilte in haar appartement is als een muur: zacht, maar stevig. Mila blijft in de deuropening staan, alsof ze het lege huis wil voelen voordat ze erin stapt.

Er zijn geen stemmen, geen vragen, geen geluiden, behalve het zachte gezoem van de koelkast en een vogel ergens op een dakrand verderop.

Ze hangt haar jas aan de kapstok, ritst haar schoenen open en trapt ze uit. Ze loopt de woonkamer in en laat haar tas met een plof naast de bank vallen. Ze kijkt kort naar buiten. De zon is al aan het zakken, wat past bij de novemberdagen. Lange schaduwen kruipen over het tapijt, over de boekenplanken en over de stoel waar een dekentje op ligt, alsof het haar opwacht.

Ze maakt thee zonder erbij na te denken. Het hoort bij de routine die haar al lange tijd overeind houdt: water in de mok, theezakje erin en wachten tot het precies de juiste kleur heeft. Dan gaat ze op de bank zitten, trekt haar benen onder zich en klemt haar handen warm om de mok.

Haar gedachten drijven langzaam terug naar de ochtend. Eerst meneer Vos, die vrolijk vertelde dat hij vroeger politiehondentrainer was geweest — iets wat volgens Sophie onmogelijk waar kon zijn, omdat hij al twee jaar beweerde dat hij boer was. Daarna mevrouw Jansen, die opnieuw haar koffiekopje zocht terwijl ze het in haar hand hield.

En dan... kamer zes.

Naar de gil.

Die rauwe, verscheurende gil vol angst en machteloosheid.

De paniek in haar stem.

De blik in haar ogen — breed, leeg en gevangen in een andere tijd.

Maar die gil...

Het is niet het volume dat bleef hangen, het was de wanhoop. De

ondertoon van iemand die werkelijk dacht dat ze opnieuw iets zou meemaken dat ze ooit ternauwernood had overleefd.

En iets daarin...

Iets trok aan Mila.

Alsof haar eigen zenuwen reageerden nog voordat haar hoofd begreep waarom.

Ze sluit haar ogen.

Flits.

Te snel om vast te pakken, te scherp om te negeren.

De gang.

Langer dan hij zou moeten zijn.

Een schaduw die langs de muur glijdt.

Een geur van aftershave en angst.

Een hand op haar schouder, te hard, pijnlijk.

Een stem: "Stil. Je zegt niks. Begrijp je dat?"

Haar adem stokt. Haar ogen vliegen open.

De kamer is nog steeds stil.

Het theekopje trilt lichtjes in haar hand.

Ze ademt uit, lang en beheerst, alsof ze zichzelf terug moet duwen in haar eigen lichaam.

Ze weet niet wat waar is.

Soms lijkt het een nachtmerrie die zich heeft verstoppt in haar ruggengraat.

Andere keren is het alsof iemand haar iets influistert dat ze al wist, maar nooit durfde te erkennen.

Mila staat op. Ze wandelt door haar appartement zonder doel. Ze laat haar vingers glijden over de spulletjes die haar wereld vullen: een foto met haar vriendinnen Ruby en Sam op een festival, haar opleidingscertificaat in een lijstje, een dromenvanger aan de muur — gekregen van Ruby, die toen zei: "Voor als je ooit leert om te slapen."

Ze pakt haar dagboek op. Ze twijfelt, dan legt ze het weer terug op zijn vaste plek. Misschien straks.

Haar telefoon trilt in haar broekzak.

Ruby belt.

Mila neemt op. "Hey."

"Hey lieverd," zegt Ruby met haar opgewekte stem. "Hoe was je

dag?"

Mila aarzelt even.

"Intens. Maar niets nieuws. En bij jou?"

"Meh," zucht Ruby. "Mijn moeder vindt mijn jurk te wit, wat mij echt niets uitmaakt, Tim heeft geen zin om te trouwen 'met een planning' en de bloemist denkt dat ik verschil zie tussen crème en ivoor."

Mila lacht zacht. "Je zit dus diep in de voorbereidingen."

Ruby wordt even stiller.

"Mila..." zegt ze, zachter nu. "Je klinkt alsof je jezelf moet vasthouden. Al een paar dagen. Wil je vanavond langskomen?"

Mila zwijgt even.

"Je hoeft niet te praten," vult Ruby aan. "Je hoeft er alleen maar te zijn. Ik heb koekjes, je favoriet. En je mag de bruidsjurken uitzoeken die ik toch niet durf te kopen."

Mila glimlacht. "Je weet precies wat ik nodig heb, hè?"

"Altijd."

"Ik kom er zo aan."

"Mooi. Ik zal thee zetten. En ik help mijn vader even met zijn belletje; hij heeft weer een complottheorie over havermelk."

Wanneer het gesprek eindigt, blijft Mila nog even staan met haar telefoon in haar hand.

De kamer lijkt leger dan voorheen. Alsof er iets uit is weggetrokken. Of misschien heeft het gesprekje met Ruby juist iets achtergelaten.

Ze loopt naar de badkamer en trekt een trui aan die zachter aanvoelt dan ze verwacht. Ze neemt een minuut om haar gezicht te bekijken in de spiegel.

Niet om iets recht te trekken, maar om te controleren of ze nog herkenbaar is voor zichzelf.

Haar ogen zijn vermoeid, maar alert.

Haar mond trekt niet naar beneden, maar ook niet omhoog.

Ze ziet eruit als iemand die "gaat gewoon goed" zegt en daarmee bedoelt: het moet wel, dus ja.

Ze knikt naar haar spiegelbeeld.

"Je hoeft niks te zeggen vanavond. Alleen ademen. Lachen mag. Praten hoeft niet."

Dan pakt ze haar tas, trekt haar jas aan en grijpt haar fietssleutels.
Ze sluit de deur achter zich en verdwijnt in de aangename
avondlucht.

Hoofdstuk 3

De geur van kaneel, gember en iets dat gebakken is, hangt als een warme deken over het voetpad voor Ruby's huis. Mila hoeft niet eens aan te bellen; de deur zwaait al open voordat ze haar hand naar de bel kan brengen.

"Hee!" zegt Ruby. Haar haren zitten in een losse knot en een theedoek hangt over haar schouder. "Kom binnen, je bent precies op tijd voor een flinke portie wartaal met een vleugje samenzwering."

Mila lacht voorzichtig terwijl ze naar binnen stapt. Alles in Ruby's huis ademt leven: planten die wild over de vensterbank hangen, sokken op de verwarming en een half opgeruimd servies op het aanrecht. Het is een soort chaos waar je je thuis bij voelt — als je je ergens thuis kunt voelen tenminste.

Aan de eettafel zit Ruby's vader met een kromme rug, smalle schouders en een bluetoothtelefoon in zijn hand. Zijn andere hand wiebelt nerveus met een servet. Zijn ogen schieten in het rond, alert maar vaag, alsof hij tegelijkertijd in het verleden én het heden leeft.

"En ik zeg het je nou, Theo, ze stoppen het overal in. Havermelk, sojamelk, amandel. Dat is allemaal schuim. Schuim met plannen. En mensen drinken het alsof het hip is, maar ik zeg je: dát is precies de bedoeling. Ja, jawel. Precies. De hersens worden week, Theo. Week!"

Mila stapt naar hem toe, bukt zich iets en legt haar hand zacht op zijn arm. "Dag meneer De Jong. Ik geloof dat u weer nieuwe inzichten hebt opgedaan."

Hij draait zijn hoofd naar haar toe en kijkt haar aan. Zijn blik klaart op.

"Ha! Mila. Jij snapt het wél. Jij ziet het."

"Ik zie veel," zegt ze warm. "Zeker als ik mijn bril op heb."

Hij lacht kort, zijn mond scheef en tikt met zijn vingers tegen zijn voorhoofd. "Ze denken dat ik gek ben, maar ik vergeet alleen de details. De kern heb ik nog."

“Ik weet het,” zegt Mila. “En als we ooit echt in de problemen komen, dan bel ik jou als eerste.”

Ze loopt naar Ruby, die in de keuken staat.

Ruby grinnikt terwijl ze thee voor hen beiden inschenkt. “Hij heeft vandaag al drie mensen gewaarschuwd, dus wees vereerd.”

Mila knikt dankbaar en neemt de mok aan. “Gember met citroen. Wat lief van je.”

Ruby’s vader mompelt ondertussen iets onverstaanbaars, zijn blik alweer rondzwervend. Hij lijkt in zichzelf gekeerd, maar zijn vingers wiebelen nog steeds onrustig. Mila loopt even naar hem toe, hurkt naast zijn stoel en vouwt haar hand zachtjes om de zijne.

“Even de telefoon weggelassen, oké? Je bent thuis. Er zijn geen gevaren hier.”

Ze kijkt hem aan terwijl ze spreekt — langzaam, duidelijk en met rust in haar stem. Hij knikt, aarzelt even, maar laat dan de telefoon los. Mila drukt op het knopje en het scherm gaat op zwart. Ze schuift het toestel iets verder van hem af op tafel.

“Zo is het goed,” fluistert ze.

Ruby kijkt toe. “Jij hebt echt een gave, Mil. Hij raakt bij jou altijd wat meer gegrond dan anders.”

Mila haalt haar schouders op. “Het helpt als je tussen de zinnen door luistert.”

Ze ploft op de bank, haar tas op schoot alsof ze nog niet helemaal geland is. Ruby komt naast haar zitten met een koektrommel.

“Glutenvrij. Want je bent een delicate bloem.”

Mila glimlacht, maar het zakt snel weer weg. Ruby ziet het.

“En jij?” vraagt ze zacht. “Je bent hier, maar niet helemaal.”

Mila staart naar de theekop in haar handen en zucht.

“Het was een lange dag.”

“Dat is geen antwoord.”

Mila ademt diep in. “Op het werk vandaag... die mevrouw waar ik je weleens over verteld heb, mevrouw Van Dijk? Ze had een paniekmoment. Ze raakte helemaal overstuur. Ze gilte, schreeuwde en sloeg tegen het kozijn van de deur. Ze dacht dat ze opgesloten werd. En ineens...”

Ze stopt. Ruby wacht. Ze kent Mila goed genoeg om de stilte even vast te houden. Haar vriendin zoekt naar de juiste woorden. "Ik bevroor," zegt Mila dan. "Niet vanbuiten, maar vanbinnen. Het was... ik weet niet. Bekend. Alsof ik het zelf had meegemaakt. En toen een flits." Ze zucht weer. "Het ging te snel om het vast te houden, maar het kwam zo scherp binnen dat ik het niet kan negeren."

Ruby is stil.

"Een herinnering?"

"Ik denk het," zegt Mila. "Maar het was geen beeld. Meer een gevoel. Het was alsof iemand achter me stond. Er was een stem, iets te luid. 'Stil zijn.' Het voelde en klonk zó bekend. Alsof dit in mijn eigen geheugen zit. Maar ik weet niet waar het vandaan komt."

Ruby schuift iets dichterbij. "Wil je erover praten?"

Mila schudt haar hoofd. "Het is net of er mist zit tussen mij en mijn eigen herinneringen. Ik weet alleen dat het voorval met die bewoonster iets in mij wakker maakte."

Ruby legt haar hand stevig op Mila's knie. "Jij draagt zoveel, Mil. En je blijft maar geven. Maar er is ook een grens."

Mila knikt. En schudt dan haar hoofd. Ze weet het niet.

Vanuit de hoek van de kamer klinkt ineens de stem van Ruby's vader weer.

"Ze stoppen het ook in tandpasta. Niet alleen in melk. Alles dat opschuimt is chemisch. Ooit een koe gezien die schuimt?"

Mila moet lachen. Echt, voor even. En Ruby lacht mee.

"Zie je?" zegt Ruby. "We leven in een samenzwering. Dus als je je gek voelt, komt dat gewoon door de tandpasta."

Mila kijkt naar haar. Er zit zoveel warmte in Ruby's blik dat het haar even pijn doet.

"Ik weet niet wat er met me gebeurt," zegt Mila zacht.

"Dat geeft niet," zegt Ruby. "Ik blijf bij je. Ook als je nog niet weet wat er gebeurt. En daarna ben ik er ook gewoon."

Hoofdstuk 4

Ruby's vader schuifelt langzaam naar zijn kamer. Hij heeft een mok in zijn ene hand en zijn vertrouwde wollen vest hangt slordig over zijn schouders. Mila loopt met hem mee, zonder iets te zeggen. Ze kent zijn tempo, de patronen van zijn ziekte en de momenten waarop zijn zinnen gaan rafelen.

Bij de deur legt ze een hand op zijn onderarm.

"Welterusten, meneer De Jong," zegt ze zacht.

Hij draait zich half naar haar toe. Zijn ogen zijn waterig en wazig, maar zijn glimlach is oprecht.

"Als ze vannacht komen," mompelt hij, "die mensen van de melk, jij weet het dan, hè?"

Mila knikt. "Ik hou de wacht."

Dat lijkt hem gerust te stellen. Met een knik verdwijnt hij zijn kamer in. Ruby zucht hoorbaar en trekt de knot in haar haar iets strakker.

"Je bent echt de enige die hij altijd herkent, zelfs op zijn slechte dagen."

Mila haalt haar schouders op. "Hij weet dat hij veilig is bij jou, Rub. En ik mag in jouw kamp meedoen, blijikbaar."

Ruby grijnst. "Team gekkenhuis met havermelkfilters. Wees welkom."

Ze lopen samen de trap op. De treden kraken vertrouwd onder hun voeten. Boven, in de kleinste kamer die ruikt naar lavendel en iets van karton, maakt Ruby een grote plastic opbergbox open.

"Voor als het straks ooit zover is," zegt ze. "Voor later. Of voor als ik gewoon een rottag heb en iets schattigs moet vasthouden."

Mila kijkt in de box. Kleertjes. Zacht, klein, netjes opgevouwen.

Rompertjes met vosjes, truitjes met regenbogen, een mini-joggingbroekje met konijnenoren op de knieën.

"Ruby... je hebt gewoon een volledige garderobe hier."

"Ik ben voorbereid," zegt Ruby met een knipoog. "Mijn moeder vindt het mild verontrustend, maar ik noem het hoopvol."

Mila tilt een mutsje op dat niet groter is dan haar handpalm.

"Dit is absurd schattig."

Ruby knikt. "Je zou bijna vergeten dat ze gaan huilen, poepen en je nachtrust compleet vernietigen."

Ze ploffen samen op het logeerbed, de deken verfrommeld. De box met babykleren staat tussen hen in als een kleine schatkist. Ze halen dingen eruit, vouwen, lachen en verwonderen zich. Voor even voelt Mila haar borst lichter worden. Niet leeg, maar minder drukkend. De zachte stof onder haar vingers is bijna als een anker.

"Denk je er weleens over na?" vraagt Ruby op een gegeven moment, haar blik gericht op een bruin rompertje met berenoortjes. "Kinderen?"

Mila knikt. "Ja. Maar het voelt ver weg. Alsof het alleen voor mensen is die weten wie ze zijn. Of waar ze vandaan komen. Soms denk ik dat ik nog iets moet vinden voordat ik zelf zo'n kleintje kan vasthouden zonder bang te zijn dat ik breek onder de verantwoordelijkheid."

Ruby zwijgt even.

"Misschien hoef je niet alles gevonden te hebben. Misschien is het genoeg dat je blijft zoeken. Dat je dingen voelt. Je zou een geweldige moeder zijn, Mil."

Mila glimlacht. Ze gelooft de woorden van haar vriendin niet helemaal, maar het doet haar toch goed om ze te horen.

"Dat is lief van je."

Ruby staat plots op. "Goed. Genoeg zoetigheid en schattige babykleertjes. Tijd voor het echte werk."

Ze loopt naar een andere kamer en haalt haar laptop. Mila zet de opbergbox weer terug waar Ruby hem altijd heeft staan. Ze gaan weer zitten op het logeerbed en Ruby klapt de laptop open. Ze opent het internet, waar een tabblad al klaarstaat.

"Trouwjurken," zegt Ruby. "Want als ik het ga doen, dan wel met een absolute knaller."

Mila lacht. "Wit en kant?"

"Wacht maar."

Ruby draait het scherm naar Mila toe. De eerste jurk is vuurrood en strapless. Erbij zit een glanzende satijnen sleep, dramatisch en gewaagd.

"Niet wit?" vraagt Mila, denkend aan wat Ruby had gezegd over de